

[Stauning.]

Jeg tror ikke stærkt paa dette Forslags Gennemførelse nu lige saa lidt som i 1926 eller efter Kommissionsbetænkningerne i 1914 eller 1866, eller hvornaar man nu har beskæftiget sig med dette Problem, og jeg skal derfor ikke fordybe mig særdeles stærkt i Forslagets Enkeltheder. Det, der har almindelig Interesse, er jo Princippet.

Det, de Konservative tilsigter, er at ophæve den Lov, der nu har bestaaet i snart 40 Aar, om Alderdomsforsørgelse og den dertil senere knyttede Invalidrente, og det, man vil yde i Stedet som Erstatning for Tabet af de Rettigheder, som man altsaa gennem mange Aar maa siges at have erhvervet for Underklassen, er en Tvangsforsikring, hvis Formaal jo er at lette Byrden for Overklassen og lægge en forøget Byrde paa Underklassen; det er alt sammen let overskueligt. Princippet i dette Lovforslag er: større Byrder paa Underklassen, Lættelse af Byrderne for Overklassen, Ophævelse af de Rettigheder, som Underklassen i 1891 for snart 40 Aar siden fik sikret under et Regeringssystem, der trods alt var mere frisindet end det nuværende. Ja, det er let overskueligt, men det er ikke derfor blevet mere rimeligt eller mere muligt, end det var den Gang. Her er ikke Tale om en lille Smule Forsikring eller Understøttelse, men om et Led i Bestræbelserne for at skabe en retfærdigere Fordeling af Goderne og Byrderne, og gennem dette Lovforslag søger man altsaa at komme bort fra det nuværende, langt fra retfærdige, men dog et Skridt hen imod Retfærdighed arbejdende Lovgivnings-system og over til den før 1891 gældende fuldkommen uretfærdige Fordeling af Byrderne, frem til en Nybeskatning i Modsætning til det nuværende System. Vi er gennem Tiderne naaet til en Beskatning, der dog indeholder visse sunde Principper, og som muliggør Samfundsbyrdernes Fordeling paa en mere passende Maade end tidligere, og nu skal man altsaa kuldkaste alt dette og paa et særdeles vigtigt Omraade vende tilbage til Højdepunktet af Uretfærdighed. Det er Princippet i det konservative Lovforslag.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen, som talte godt og forstandigt om Sagen, talte alligevel som de bekymrede Skatteborgeres Repræsentant, som en Ordfører, der havde til Opgave at slaa til Lyd for en Lættelse af Byrderne for Overklassens Skatteydere, for dem med de store Indkomster. Det er ud fra disses Interesser, at Lovforslaget er fremkommet og motiveret. Den ærede Ordfører talte bestandig om den *Aflastning*,

som dette Lovforslag kunde foranledige, om Borgernes Aflastning, om Kommunernes Aflastning og om Statens Aflastning, alt sammen i Virkeligheden en Aflastning af de store Skatteydere. Ikke et Ord om det Retsbegreb, der ligger bagved denne Sag, ikke et Ord har været nævnt om, at man her tilsigtede at berøve Underklassen en Ret, som den fik fæstnet i 1891.

Den praktiske Idé i Lovforslaget er den samme, der er gaaet igen i de forskellige Forslag, der har foreligget, og som jo ogsaa kendes andetsteds fra. Det er den store Rigsforsikring, hvori enhver skal tvangsindmeldes Aar sit attende Aar, hvorefter ethvert saadant Tvangsmedlem skal afstaa 3 pCt. af sin Indkomst — saaledes staaer der i § 2. Det ser i hvert Fald paa Papiret meget ligeligt ud, men Ligeligheden forsvinder jo, naar man læser Paragraffen helt igennem, for saa viser det sig, at der alligevel er en Undtagelse, idet ingen skal betale mere end 240 Kr. aarlig. Det vil altsaa sige, at indtil 8 000 Kr.'s Indtægt er Ligeligheden bevaret. Den nye Skat skal være efter stigende Skala, det vil sige i omvendt Retning, idet den højeste Indtægt skal betale mindst og den laveste mest. Den faste Præmie paa 3 pCt. er kun en Fiktion, som er stillet op, for at de naive skal gaa paa den — Sandheden er nemlig helt anderledes. En Indtægt paa 384 000 Kr. skal betale $\frac{1}{16}$ pCt., en Indtægt paa 192 000 Kr. skal betale $\frac{1}{8}$ pCt., en Indtægt paa 96 000 Kr. skal betale $\frac{1}{4}$ pCt., en Indtægt paa 32 000 Kr. skal betale $\frac{3}{4}$ pCt., en Indtægt paa 16 000 Kr. skal betale $\frac{1}{2}$ pCt., en Indtægt paa 12 000 Kr. skal betale 2 pCt., en Indtægt paa 8 000 Kr. skal betale 3 pCt., og det samme skal en Indtægt paa 800 Kr. Det er altsaa Ligeligheden: $\frac{1}{16}$ pCt. for en Indtægt paa 384 000 Kr. og 3 pCt. for en Indtægt paa 800 Kr. Man mener gennem denne Lov at kunne paalægge en Indtægt paa 800 Kr. at betale 24 Kr., og det er naturligvis langt værre end 240 Kr. af en Indtægt, der er 20 Gange saa stor. Det er et kynisk Forsøg paa at vende en sund Udvikling, en retfærdig Beskatning om til Uret.

Jeg ser af Lovforslaget, at der er visse Personer, der skal fritages for Skatten, værnepligtige skal f. Eks. ikke betale Skat af deres Lønning, og Fanger kan ogsaa fritages for at betale, medens de er i Fængsel, og Invalidter, som nu oppebærer 540 Kr. om Aaret i Invalidrente, skal ogsaa kunne fritages. Kronisk syge og aandssvage og andre øjensynlige Invalidter kan ogsaa fritages, det er ikke just bestemt, at de skal